

STIMATE DOMNULE PRIM-MINISTRU,

Asociația Independentă a Suporterilor Steliști, Asociația „Peluza Cătălin Hildan Dinamo”, Fan Club FC Argeș, Asociația Peluza Sud Craiova, Asociația Suporterilor Olteni, Liga Suporterilor „Constantin Tabarcea”, Asociația Suporterilor Vasluieni, Asociația Suporterilor Timișoreni „Druckeria”, Asociația Liga Suporterilor Durii Târgu Jiu, Liga Suporterilor Gălățeni '93, Asociația Liga Suporterilor Sibieni, Asociația Suporter Club UTA, formulează următorul

MEMORIU

privind prevederile Legii nr. 4/2008, modificată prin Legea nr. 10/2012 privind prevenirea și combaterea violenței cu ocazia competițiilor și jocurilor sportive, principalele deficiențe ale legii putând fi circumscrise pe 8 puncte principale, detaliate în anexă:

1. Necesitatea legii

România s-a confruntat rareori cu violențe pe stadioane sau în săli de sport, majoritatea incidentelor de această natură apărând în raporturile cu forțele de ordine și nu cu alți spectatori, fără ca vreodată să se realizeze o analiză a culpei pentru producerea acestor incidente. În aceste condiții, adoptarea unei legi pentru combaterea violenței pe stadioane și săli de sport apare ca o măsură lipsită de sens. Este necesară nu o astfel de lege, ci o lege privitoare la manifestările sportive, care să conțină condițiile de organizare și participare la o manifestație sportivă.

2. Caracterul legii

În forma actuală, legea 4 se apropie de o legislație specifică unui stat polițienesc, autoritar, în care exercițiul drepturilor și libertăților se realizează sub supravegherea poliției, în lipsa oricărui control din partea unor organe independente de puterea executivă. Chiar dacă competițiile sunt organizate de instituții private – UEFA, FIFA, FRF, LPF sau cluburi de fotbal – stadioanele și sălile de sport sunt locuri publice, aflate de regulă în proprietatea statului. În aceste condiții, regulile de organizare a competițiilor și de participare la ele a publicului iese din sfera reglementărilor private și ține de manifestările publice, care trebuie să aibă un alt regim decât cel actual. De altfel, utilizarea unităților de jandarmi pentru a proteja interese private este contrară oricărei logici a democrației.

3. Existența cenzurii

Acest control polițienesc se manifestă în primul rând prin cenzurare asupra mesajelor afișate pe stadion sau a exprimării orale a persoanelor care participă la manifestarea sportivă. Controlul mesajelor la intrarea în baza sportivă sau evacuarea spectatorilor care strigă anumite cuvinte sunt

forme de cenzură, interzise expres din art. 30 din Constituție. Potrivit Constituției, orice depășire a limitelor firești a libertății de exprimare se poate sancționa – penal sau contravențional – însă nu poate justifica niciun fel de cenzură.

4. Lipsa caracterului suspensiv a plângerii contravenționale

O altă caracteristică care amintește de un stat polițienesc o reprezintă imposibilitatea de a contesta, în sens real, o măsură contravențională de interdicție a accesului la manifestări sportive aplicată de jandarmi. Aceasta este unica măsură contravențională sau penală din dreptul român care nu se suspendă odată cu atacarea sa în fața unei instanțe, ceea ce face controlul judecătoresc inutil de cele mai multe ori și deschide larg calea către abuzurile forțelor de ordine. În situații în care ordinea socială și publică este mult mai grav afectată de anumite acte contrare legii – precum în cazul contravențiilor la legea circulației publice sau la legea construcțiilor – plângerea contravențională suspendă orice măsură de interdicție ce a fost aplicată prin procesul verbal.

5. Proasta determinare a obligațiilor spectatorilor

Obligațiile spectatorilor sunt mult mai stricte decât în orice alt domeniu cât de cât similar de activitate. Nici călătorul cu avionul nu are atât de multe obligații precum participantul la un spectacol sportiv. O bună parte dintre acestea sunt exagerate și lipsite de sens, neavând alt rol decât acela de a permite organelor de ordine să abuzeze de puterea de a constata contravenții. O altă parte a acestor obligații sunt neclar definite, precum tentativa de a pătrunde pe gazon. O situație specială o reprezintă materialele pirotehnice, folosite de spectatori pentru „colorarea” arenei și care sunt interzise în ciuda faptului că nu prezintă niciun pericol real pentru vreun alt participant.

6. Existența unor sancțiuni disproporționate

Legea impune o serie impresionată de sancțiuni disproporționate pentru încălcarea obligațiilor spectatorilor. O parte dintre contravențiile cuprinse în lege sunt identice cu cele din legea privitoare la protejarea ordinii publice, însă sancțiunile sunt cu mult mai importante, deși nu există nicio justificare de acest fel. În mod similar, o parte dintre infracțiunile cuprinse în lege sunt infracțiuni și potrivit dreptului penal comun, însă pedepsele sunt cu mult mai aspre în legea 4. Alte sancțiuni sunt vădit disproporționate, precum pătrunderea pe gazon care se sancționează mult mai dur decât violarea de domiciliu sau deținerea unei torțe care se sancționează mai dur decât deținerea unor categorii de arme de foc. Măsura de prezentare la o secție de poliție dispusă de jandarmi este într-o contradicție atât de vădită cu art. 23 din Constituție, încât nici nu mai trebuie amintită.

7. Lipsa unor obligații determinate pentru organele de ordine

Legea este extrem de neclară în ceea ce privește obligațiile forțelor de ordine, care nu au practic niciun fel de obligație de comportament, legea permițând acestora să adopte orice fel de măsuri cred de cuviință. Recursul la forță nu are absolut nicio reglementare, la fel uzul unor arme din dotare. Măsurile colective de identificare, frecvent aplicate, și o sumedenie de alte măsuri sunt lipsite de orice garanții împotriva arbitrarului și ies de sub orice formă de control. Mai mult, dacă legea impune nenumărate sancțiuni spectatorilor care încalcă prevederile sale, ea nu stabilește niciun fel de sancțiune în sarcina organelor de ordine care își încalcă puținele obligații stabilite prin lege.

8. Instituirea răspunderii colective

Niciuna dintre ramurile dreptului român nu cunoaște răspunderea colectivă pentru provocarea de prejudicii sau pentru orice altă încălcare a obligațiilor legii. Legea 4 constituie în acest context o bizarerie juridică atunci când prevede obligația unor asociații de a răspunde pentru prejudicii produse de persoane care nu au nicio legătură cu acele asociații sau atunci când impune răspunderea unui club sportiv pentru fapta unei persoane fizice participante la un eveniment sportiv. O astfel de răspundere este complet nenaturală și nu există la niciun nivel al dreptului.

CONCLUZII

Legea 4/2008 este profund afectată de o lungă serie de probleme, încât unica soluție pentru revenirea la legalitatea constituțională este abrogarea acesteia și adoptarea unei legi privind organizarea și participarea la manifestări sportive, o lege care să stabilească un cadru legal firesc desfășurării acestor competiții, plecând de la câteva principii: participarea la competiții sportive trebuie încurajată; violența sporadică a grupurilor de suporteri nu se previne prin folosirea violenței; baza sportivă este un spațiu public, iar manifestările sportive sunt manifestări publice; rolul forțelor de ordine este acela de a asigura ordinea, nu de controla manifestările publice; evitarea dublei sancționări a unor fapte; protejarea drepturilor fundamentale ale persoanelor.

Detalierea aspectelor mai sus rezumate se regăsește în anexă.

ANEXĂ CONȚINÂND DEZVOLTAREA PUNCTELOR DIN MEMORIUL PRIVIND LEGITIMITATEA LEGII NR. 4/2008

Necesitatea legii

În orice stat din lume, normele juridice se adoptă în funcție de necesitățile sociale ale statului în cauză. Teoria intervenției minime care guvernează politica legislativă în dreptul sancționator indică faptul că o legislație care are drept scop combaterea unor manifestări sociale își găsește sensul numai atunci când există o nevoie socială imperioasă și atunci când alte norme legale existente nu sunt suficiente pentru asigurarea protejării unor valori sociale. Nici un stat din lume, nici România nu poate interveni legislativ pentru a impune sancționarea unor acte izolate sau a unor manifestări care intră sub incidența altor norme juridice, politica legislativă fiind necesar să fie orientată contra concursului de legi.

La acest moment, România are o serie de legi care tind să lupte împotriva unor fenomene sociale. Astfel, există legi pentru combaterea corupției, pentru combaterea traficului și consumului de droguri, pentru combaterea traficului de persoane și migranți, pentru combaterea spălării de bani, pentru combaterea violenței în familie, pentru combaterea criminalității informatice, pentru combaterea discriminării, pentru combaterea criminalității organizate și cam atât. Au ceva în comun aceste domenii? Da, se combat manifestări extrem de grave la adresa societății și extrem de frecvente în condițiile sociale ale României contemporane.

Nu există nicio lege privind combaterea unor manifestări care apar rar sau care lezează societatea într-o măsură insuficient de importantă pentru a trezi o atenție atât de mare din partea statului. Unica excepție este violența în sport. Fără a face trimitere la niște date statistice care nu există, dar numărul incidentelor violente în bazele sportive este extrem de redus, iar o lege de combaterea unui asemenea fenomen este nenaturală. Imensa parte a violențelor au loc în România în discoteci și baruri, dar nu avem o lege de combatere a violenței în astfel de localuri, imensa parte a violențelor au loc pe fondul consumului de alcool, dar nu avem o lege de combatere a consumului de alcool. Mai mult, violența este combătută prin codul penal, orice fel de agresiune, amenințare sau violență fizică fiind sancționată prin dispozițiile acestei legi. Au loc atâtea incidente violente pe arenele de sport, ca să se merite o lege specială de sancționare precum în cazul violențelor în familie? Răspunsul este inutil.

Ceea ce este nevoie este nu de o lege care să aibă scop sancționarea spectatorilor de la manifestările sportive, ci de o lege care să reglementeze organizarea acestor evenimente și participarea la ele. Sigur că și o astfel de lege poate și trebuie să cuprindă anumite sancțiuni în caz de încălcare a prevederilor sale, dar scopul legii nu poate fi acela de a sancționa participanți la manifestări sportive, prezumați din fașă ca potențiale persoane violente, care necesită un grad sporit de supraveghere. De aceea, legea 4/2008 este o eroare începând cu scopul adoptării sale.

Caracterul legii

Acest scop al legii răzbate cu claritate dincolo de titlul său, întrucât legea este redactată în termeni care țin de un regim totalitar, lipsit de cele mai elementare drepturi și libertăți fundamentale. Primele articole ale legii indică necesitatea unui plan de intervenție a jandarmeriei la orice manifestare sportivă, controlul a tot ce se întâmplă într-o arenă sportivă lăsat la îndemâna unor forțe militarizate ale statului – jandarmeria este o forță militarizată – în condițiile lipsei oricărui control asupra activității acestei instituții, predispusă la abuzuri de forță prin natura sa. Transformarea prin lege a oricărui eveniment sportiv într-o situație de urgență este lipsită de orice sens.

Stadioanele și sălile de sport sunt, fără urmă de îndoială, spații publice. O bună parte dintre acestea aparțin, de altfel, domeniului public. Crearea prin lege a unei poliții a spațiului public – firma de pază plătită și aflată sub controlul clubului organizator – și dublarea acestei poliții prin prezența jandarmilor scapă oricărei logici democratice. Sigur că, dat fiind numărul de persoane care participă la astfel de evenimente și riscul unor eventuale incidente, anumite măsuri de protejare a ordinii sunt necesare, însă nivelul impus prin lege amintește de un stat polițienesc în care controlul vieții publice a

unei persoane este realizat de organe represive. Numai în state totalitare poliția este cea care decide asupra restricționării unor drepturi fundamentale, iar istoria autorului propunerii legislative care a stat la baza legii 4/2008 poate constitui o explicație în acest sens.

Prevederile legii trebuie astfel redactate încât să elimine orice restricție inutilă în exercițiul unor drepturi fundamentale și să instituie o serie de garanții împotriva oricărei aplicări arbitrare a sale din partea organelor de ordine și pază.

Existența cenzurii

Una din cele mai evidente forme de control polițienesc contrar oricăror principii democratice îl reprezintă cenzura aplicată libertății de exprimare în bazele sportive. Este un lucru cert faptul că participarea spectatorilor la un spectacol sportiv nu este decât arareori pasiv, iar participarea activă transformă manifestarea sportivă într-un spectacol. Publicul organizează coregrafii, colorează tribunele, cântă, strigă, afișează mesaje etc. Participarea în această manieră face din sport ceva special, creează o legătură între spectatori și cei din teren, creează emoție și spirit de colectivitate. Tribunele sunt uneori veritabile părți ale societății civile, care stă la baza oricărei democrații.

În aceste condiții, impunerea unor forme de cenzură reprezintă un atac grav la adresa democrației și a libertăților fundamentale ale persoanei. Potrivit art. 30 din Constituție, cenzura de orice fel este interzisă. De orice fel... Or, potrivit legii 4/2008 jandarmii au dreptul să verifice orice mesaj se dorește a fi afișat în timpul unei competiții putând interzice accesul cu acesta la manifestarea sportivă. Aceasta este o formă de cenzură, fără îndoială, unica din dreptul român. La orice altă manifestație publică, de protest sau de susținere, autorizată sau nu, participanții pot afișa orice mesaj doresc, fără niciun fel de control anterior. De asemenea, la orice manifestație publică, participanții pot striga orice doresc, fără riscul de a fi evacuați cu forța, precum în cazul manifestațiilor sportive.

Sigur că anumite mesaje sau scandări trebuie interzise, însă interdicția lor se realizează nu prin control anterior, cenzura de orice fel fiind interzisă, ci prin sancționarea penală ori contravențională a celui responsabil. Scandările injurioase, rasiste sau de altă natură ilicită se sancționează prin codul penal sau alte legi, nu cu bătaia aplicată de jandarmi. Mesajele care conțin astfel de afirmații sau idei pot duce la aplicarea unor sancțiuni, dar nu de natură preventivă.

Lipsa caracterului suspensiv a plângerii contravenționale

Potrivit legii 4/2008, în imensa parte a situațiilor în care se încalcă anumite obligații ale spectatorului, pe lângă sancțiunea principală a amenzii ori pe lângă o sancțiune penală se aplică și măsura complementară a interzicerii de a participa la evenimente sportive. În cazul în care persoana sancționată contestă măsura luată de jandarmi, plângerea sa suspendă aplicarea sancțiunii principale, dar nu și a sancțiunii complementare. Aceasta reprezintă o bizarerie juridică, întrucât sancțiunea complementară nu poate exista în lipsa uneia principale. Este unicul caz din dreptul român în care executarea unei măsuri complementare nu se suspendă odată cu atacarea celei principale în fața unei instanțe, ceea ce face controlul judecătoresc inutil de cele mai multe ori și deschide larg calea către abuzurile forțelor de ordine. Trebuie amintit că, de cele mai multe ori, datorită aglomerării instanțelor primul termen de judecată în materie contravențională este la mult peste șase luni de la data sesizării instanței. Or, aceasta face ca o eventuală decizie de anulare a sancțiunii să nu mai aibă niciun efect concret, iar un proces verbal nul să își producă totuși efectele, ceea ce contravine vădit art. 21 din Constituție. Numărul proceselor verbale de contravenție anulate de instanțele de judecată pe motiv că nu s-a comis nicio faptă ilicită este suficient de mare pentru ca cele de mai sus să fie probate.

Pe de altă parte, în situații în care ordinea socială și publică este mult mai grav afectată de anumite acte contrare legii – precum în cazul contravențiilor la legea circulației publice sau la legea construcțiilor – plângerea contravențională suspendă orice măsură de interdicție ce a fost aplicată prin procesul verbal. Este hilar ca o persoană care ucide un terț într-un accident de circulație să aibă dreptul de a conduce până la data la care instanța de judecată se pronunță asupra vinovăției sale, iar o persoană acuzată că a încercat să intre într-o arenă sportivă în stare de ebrietate să nu aibă dreptul de a pătrunde într-o bază sportivă deși nicio instanță nu a stabilit încă vinovăția sa. Lipsa caracterului

suspensiv al plângerii contravenționale reprezintă o veritabilă prezumție de vinovăție, care contravine flagrant oricărei prevederi constituționale.

Proasta determinare a obligațiilor spectatorilor

Obligațiile impuse spectatorilor sunt, de multe ori, de domeniul absurdului și sunt atât de numeroase și nenaturale încât nu pot fi decât o sursă de aplicare a unor sancțiuni discreționare din partea forțelor de ordine. Sunt numai puțin de 43 de interdicții pe care le suportă spectatorii, ceea ce face ca acestora să le fie impuse mai multe interdicții decât celor care vizitează un deținut ori celor care călătoresc cu avionul.

Cele mai lipsite de sens sunt:

- obligația de a te supune unui control corporal. În România, poți să intri în clădirea guvernului, într-un tren, o gară, orice spațiu aglomerat, o discotecă, o instanță de judecată, o unitate de poliție sau o unitate militară, fără a se efectua control corporal, dar nu poți intra la un spectacol sportiv... Singurele situații în care controlul este obligatoriu sunt în penitenciare sau centre de deținere și zona de decolare din aerogări.
- interdicția de a intra la evenimente sportive în stare de ebrietate. O persoană în stare de ebrietate poate intra la teatru, la film, la o expoziție, într-o gară, oriunde, chiar și într-un avion, dar nu pe un stadion. Este o dispoziție bizară și lipsită de sens, mai ales în condițiile în care constatarea acestei contravenții se realizează prin apreciere pur subiectivă a jandarmilor și este imposibil de determinat și controlat pe căi obiective.
- interdicția de a ocupa alte locuri decât cele înscrise pe bilet. Sigur că dacă o persoană ocupă locul altuia este obligat să îi permită celui care are loc să îl utilizeze, însă ocuparea unui loc neocupat nu este contravenție nici în avion, nici în tren, nici la teatru...
- interdicția de a arunca cu obiecte. Orice fel de obiecte, potrivit legii. Inclusiv hârtie, papelitos sau alte obiecte care nu lezează pe nimeni. Teoretic, aruncarea unui avion de hârtie poate conduce la o sancțiune contravențională, ceea ce este aberant.
- interdicția de a provoca scandal sau de a participa la scandal este atât de neclar definitivă încât poate să însemne orice.

Lista poate continua la nesfârșit, imensa parte a obligațiilor fiind sursă de abuzuri. Cele care sunt naturale – interdicția de a lovi etc. – sunt fapte ilicite potrivit altor dispoziții legale și este lipsită de sens reîncredințarea lor.

Un caz special este cel al interdicției materialelor pirotehnice. Astfel de materiale, care nu lezează nicio persoană au fost utilizate de nenumărate ori de spectatori pentru colorarea tribunelor și pentru a participa la spectacolul sportiv. Au existat câteva situații în care astfel de materiale au fost utilizate drept armă și au provocat leziuni ale unor persoane, însă numărul acestor incidente este atât de redus încât interdicția lor nu se justifică. Faptul că o persoană folosește un astfel de material drept armă nu înseamnă că materialul este periculos, ci că persoana în cauză este periculoasă. De altfel, materiale pirotehnice se folosesc tradițional în timpul serbării începerii unui nou an, fără a fi interzise în ciuda faptului că numărul incidentelor produse de utilizarea lor este de câteva sute de ori mai mare decât în cazul celor utilizate pe stadioane. Dacă astfel de materiale ar fi atât de periculoase, nu s-ar explica permisiunea de a le utiliza potrivit tradiției. Iar utilizarea pirotehniei pe stadioane este o tradiție.

Existența unor sancțiuni disproporționate

Sancțiunile impuse pentru încălcarea regulilor de comportament stabilite prin lege și constatate de jandarmi în condiții complet discreționare, sunt absolut disproporționate, dacă le comparăm cu sancțiunile în alte domenii ale vieții sociale. Încercarea de a intra pe arena sportivă fără bilet se sancționează de câteva ori mai dur decât călătoria fără bilet pe tren sau decât intrarea la orice manifestare fără bilet. Purtarea unui fular peste față se sancționează cu minim 500 de lei, mai mult decât cea mai mare parte a contravențiilor rutiere, deși fularul poate avea rolul de a proteja persoana de frig etc. Pătrunderea pe gazon care se sancționează mult mai dur decât violarea de domiciliu, iar deținerea unei torțe care se sancționează mai dur decât deținerea unor categorii de arme de foc.

În realitate, această duritate extremă a sancțiunilor pentru fapte care nu se sancționează în alt context este tot expresia unui caracter pur represiv al legii și o manifestare a caracterului non-democratic al legii.

Măsura de prezentare la o secție de poliție pentru persoanele aflate în executarea unei măsuri de interdicție a accesului la competiții sportive reprezintă o culme a contrarietății cu prevederile Constituției. Ea are enorm de multe impedimente de natură practică, nefiind deloc descrisă, însă acestea pălesc în fața faptului că măsura privării de libertate a persoanei poate fi luată de jandarmi. Potrivit art. 23 din Constituție privarea de libertate se poate dispune numai pentru comiterea unei infracțiuni și numai de un judecător. Or, în forma actuală a legii o persoană care încearcă să intre pe un stadion cu o bere sau care înjură în arbitru va fi obligat, prin procesul verbal întocmit de un jandarm, să suporte o privare de libertate timp de șase luni ori de câte ori în timpul competițiilor sportive, fără ca un judecător să poată controla în timp util măsura. Numai sistemul comunist prevedea sancțiunea privării de libertate pentru contravenții, dar și atunci măsura se suspenda până la controlul judecătoresc.

Lipsa unor obligații determinate pentru organele de ordine

Legea este extrem de neclară în ceea ce privește obligațiile forțelor de ordine, care nu au practic niciun fel de obligație de comportament, legea permițând acestora să adopte orice fel de măsuri cred de cuviință. Recursul la forță nu are absolut nicio reglementare, la fel uzul unor arme din dotare. Măsurile colective de identificare, frecvent aplicate, și o sumedenie de alte măsuri sunt lipsite de orice garanții împotriva arbitrariului și ies de sub orice formă de control. Mai mult, dacă legea impune nenumărate sancțiuni spectatorilor care încalcă prevederile sale, ea nu stabilește niciun fel de sancțiune în sarcina organelor de ordine care își încalcă puținele obligații stabilite prin lege.

Potrivit legii, expresie a unei viziuni polițienești, jandarmii nu au niciun fel de obligație de comportament, părând incapabili să abuzeze, în concepția legii. Ideea este falsă, o mulțime de incidente violente indicând faptul că de multe ori jandarmii sunt mult mai violenți decât spectatorii. Iresponsabilitatea virtuală stabilită prin lege și rezultată din lipsa oricăror obligații și a oricăror garanții contra abuzurilor au condus la situația în care abuzuri probate ale forțelor de ordine nu au condus la niciun fel de sancțiuni. Un stat de drept trebuie să asigure, în primul rând, lipsa oricărui abuz din partea organelor sale și să sancționeze ferm orice recurs la forță nejustificat din partea acestora. Refuzul legii de a stabili astfel de reguli de comportament sau de a le acorda drepturi discreționare de a interveni când, cum și împotriva cui doresc, au transformat jandarmii în principalii producători de violență pe arenele sportive, iar legea a primit un efect de bumerang, încurajând violența pe arenele de sport, în loc să o prevină și sancționeze.

Instituirea răspunderii colective

Niciuna dintre ramurile dreptului român nu cunoaște răspunderea colectivă pentru provocarea de prejudicii sau pentru orice altă încălcare a obligațiilor legii. Legea 4 constituie în acest context o bizarerie juridică atunci când prevede obligația unor asociații de a răspunde pentru prejudicii produse de persoane care nu au nicio legătură cu acele asociații sau atunci când impune răspunderea unui club sportiv pentru fapta unei persoane fizice participante la un eveniment sportiv. O astfel de răspundere este complet nenaturală și nu există la niciun nivel al dreptului. Instituirea unei răspunderi patrimoniale a unei asociații de suporteri pentru pagubele provocate de un terț constituie o clauză de iresponsabilitate juridică și o încurajare a actelor prejudiciabile, în condițiile în care autorul lor nu răspunde patrimonial.

Având în vedere toate aceste argumente vă solicităm ca, de urgență, să luați măsurile legale ce se impun în vederea modificării prevederilor care, astfel cum am arătat mai sus, încalcă flagrant drepturile și libertățile fundamentale garantate atât de Constituția României cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului la care România este parte.

Solicităm, de asemenea, o discuție la nivel de Cabinet al Primului-Ministru prin care să putem expune întreg punctul de vedere al Asociației Suporterilor Români prin purtătorii noștri de cuvânt.

Considerăm că modificarea legii în sensul solicitat de noi ar fi de natură să prevină săvârșirea de numeroase abuzuri precum și intrarea sub controlul judecătoresc al măsurilor de îngrădire a libertății de mișcare și exprimare ca în orice stat democratic.

Precizăm că acest memoriu cuprinde punctul de vedere și solicitările suporterilor independenți din întreaga țară precum și tuturor asociațiilor de suporterii mai jos semnate:

1. ASOCIAȚIA PELUZA CĂTĂLIN HÎLDAN DINAMO

2. ASOCIAȚIA INDEPENDENTĂ A SUPORTERILOR STELIȘTI

3. FAN CLUB F.C. AR GEȘ

4. ASOCIAȚIA PELUZA SUD CRAIOVA

5. ASOCIAȚIA SUPORTERILOR 'OLTENI

6. Liga Suporterilor „Constantin Tabarcea”

7. ASOCIAȚIA SUPORTERILOR VASLUIENI

8. ASOCIATIA SUPORTERILOR TIMISORENI
"DRUCKERIA"
9. ASOCIATIA LIGA SUPORTERILOR
DURII TARGU JIU
10. LIGA SUPORTERILOR GALATENI '93
11. ASOCIATIA LIGA SUPORTERILOR
SIBIENI
12. ASOCIATIA SUPORTER
CLUBUTA

